

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16 —Estranger, 18.

CAPS DE BROT.**EMILI ZOLA.**

Innovadó atrevidíssim
y analisador segü,
per uns es una eminencia,
per altres es un ningü.

Cap dels escriptors que brillan
en l' actual generaciò,
ha alcansat més ruidós éxit
ni més cruel reprobaciò.

UN MES AL CAMP.

(NOTAS É IMPRESIONS D' UN DESOCUPAT.)

Resoltament; no m' hi penso més. Demà surto de Barcelona y me 'n vaig á passar quatre ó cinch senmanas á Campdevitllas

Preparèm l' equipatge aquest vespre, porque demá, dada l' hora intempestiva en que surt lo tren, no tindrè temps per res.

Sí; aquesta maleta ja es bona; per un home sol, ab poca cosa n' hi ha prou. Si tinguès dona, ja seria un altre punt diferent: solsament pèl polisson ja necessitaria dos ó tres baguls.

Unicament pendrè lo més indispensable: dugas camisas, mitjons, la pinta, 'l raspall, la navaja y l' *Arte de amar*, d' Ovidi; aixó, sobre tot. A fora 's troban moltes gangas d' aquest género, y si un porta la cosa ab *art*, no cal dirho, las probabilitats de fer conquistas aumentan considerablement.

Bravíssim; ja ho tinch tot á punt. Ara á la *nona*, per poguernos llevar ben dematí ¡Santa nit!

Caramba; fa un día molt maco: aixó ja es de bon auguri. Jo no soch supersticiòs; pero no m' atreviria á empendre un viatge en un día en que pluguès molt, ó hi haguès terremotos ó s' anès á tiros pèls carrers.

Agafó 'ls trastets y cap á l' estaciò.

¡Mosca! ¡Qué just hi tallat! Un minut més y 'm quedo en terra... ¿Qué diu? Si senyor; un bitllet de segona per Campdevitllas... Sí, sí; de segona: que 's vessi tot; las cosas ferlas bè ó no ferlas.

Bueno, ¿ja marxém? Pues ara comensan las mèvas impressions de viatge. Vull fer com los grans homes: vull apuntarmho tot. Aixís me 'n recordaré de lo que 'm passi, porque devegadas

à un n' hi succeheixen tantes, que després tot se li confon y al explicarho, sense volguer, hi intercala alguna guatlla.

Lo que correspon en primer lloch es anotar la fetxa: apa, mans á l' obra.

Día 4 de Setembre: Pujo al tren sense novetat: tinch per companys de vagò un senyor que va ab la seva senyora—piadosament pensant,—un capellà que va ab la seva majordona—pensant piadosament també,—un subjecte que va ab la seva pipa y una vella que va... resant pare-nostres.

Durant lo viatge no passa res: no descarrilém, no 'ns surt cap partida... ni faig cap conquesta.

Día 5: M' hi instalat á Campdevitllas en una casa sumament pintoresca. Tot t' color local: l' amo es ximple, la mestressa no gayre sabia, las fillas unas enzas, y 'ls mossos un terme mitj entre l' home y l' orangutan. Ara m' explico perque d' aquí se 'n diu Campdevitllas; com que tots son boigs, deuen ferne moltes.

Día 6: M' agafa un violent mal de-cap, produhit per las infinitas tonterias que sento dir als meus patrons.

Día 7: Continua 'l mal-de-cap: fins que m' haja passat, no apuntaré res en lo llibre de memorias, perque sería molt poch graciós que cada día hagués de dir lo mateix.

Día 14: Se veu que aixó del mal de cap ha de fer lo seu curs. Ja m' ha passat tot, hi acabat per acostumarme á sentir las extravagancias dels meus dispesers, y m' hi tornat casi com ells. Crech que si m' estès mitj any aquí, al últim també faria bitllas.

Día 15: Hi sortit á cassar y equivocadament hi mort lo gos del amo, que me l' havia deixat. Per safarme del conflicte, li he dit que p'el camí se m' havia tornat rabiós y que per forza l' havia tingut de matar. Me sembla que 'l pagés no s' ho creu; pero á mí tant se me 'n dona: ja hi sortit del pas.

Día 16: Avuy ha plogut: lo patró ha mirat lo cel y diu que lo menos tenim pluja per una quinzenada.

Si ho encerta, 'm lluheixo completament.

Día 17: Decididament: los boigs fan bitllas. Lo de la pluja ha resultat veritat. Plou á bots y á barrals. Mentres lo sagristá tocava á mal temps, ha caygut un llamp al campanar y l' ha deixat al siti. Lo meu patró ha dit tot sopant, y ab la major frescura, que aixó succeheix molt sovint. Li he parlat del para-rayos y si 'm descuydo m' esgarropa. Diu que 'ls para-rayos, los carrils y 'l *pu-grès* son la perdició del home.

Día 18: Hi fet una excursió bastant llarga y en ella hi estat á riscos de fer una conquesta. Lo mal ha sigut que la fulana s' ha rigut de mí y hasta m' ha tirat dugas ó tres pedras, á cambi de las amoretas que li havia tirat jo. Ja no ha plogut més.

Día 19: Dinant, m' hi trobat un munyoch de cabells al plat. Ho he ensenyat al patró, preguntantli qué significavan y m' ha respot que significavan cabells, anyadint que tot sovint ne trobarè.

Día 24: Hi estat cinch días llegint continuament l' *Arte de amar*, perque comenso á cansarme, y veig que si segueixo aixís no farè res.

Día 25: Determinat á qualsevol cosa, me passejo p'els carrers del poble, mirant per totas las casas y fent l' ullet á totas las noyas. Es dir: hauría fet l' ullet á totas las noyas que hagués vist; pero com no n' hi trobat cap...

Día 26: Ja sè perque 'l poble está faltat de *bello*

sexo: segons m' han dit, ahir va comensar la brema. Hauré de donar un passeig p'els alre-dors.

Día 27: Hi corregut, hi buscat, hi rodat: res absolutament: comenso á aburrirme de una manera escandalosa.

Día 28: No sapiguent que fer, m' hi dedicat á la botànica. En aquestas montanyas hi ha exemplars molt curiosos é importants, sobre tot per fer sopas y perfumar habitacions. Farigolas y espígols, espígols y farigolas: veus' aquí tot. De tant en tant matas de grébol, algún arbós, petits boixos y arbres d' aquestos que fan *galas*, que per cert aquí 'n diuen *macarullas*.

Días 29 y 30: Torno á sentirme 'l mateix mal-de-cap dels primers días: estich á punt de donarme á las ocas.

Primer d' Octubre: A pesar de la mèva regular figura, á pesar de seguir fidelment las prescripcions del *Arte de amar*, y á pesar dels días que porto d' estancia en Campdevitllas... *¡no pasa un alma!*

Día 2: Ja 'n tinch prou: avuy me 'n torno á casa. Aquí no puch aguantarhi més. Si un' altra vegada vinch, en lloch de dur l' *Arte de amar*, portaré l' *Arte de tener paciencia*.

Día 3: ¡Gracias á Deu! Ja soch á casa. Y lo que son las cosas: desde la estació aquí hi vist una morena que 'm sembla que... En fi: lo qu' es per xó, lo millor es no moures de Barcelona.

A. MARCH.

DE VUIT Á DEU

Tocan las vuit... y l' Amelia encare no es aquí. ¡Pobra xicota! Sis días fá que 'ns coneixém, y en tant curt período m' ha demostrat més confiansa que la Fermina ab sis mesos.

¡Quántas vegadas li he repetit aquestas paraulas: —Fermina, tindria una verdadera satisfacció que un día 'm fessis una visita: estarém solets... no tindré ningú que 'ns espíhi.

Pero ella, sens' deixarme acabar la proposta 'm contesta maliciosament: —¡Noy t' has llevat tart!... Visitas d' aquesta especie... no me las pro-
posis...

¡Infiel! ¡Quin contrast ella y l' altra!

L' Amelia tot es amor: la Fermina tot son desprecis: fins are may s' ha pres la molestia de preguntarme ahont habito... y aixó que no ignora que visch sol. ¡Bèn diferent de l' Amelia per cert! Dos días escassos feya que la coneixia, y va mostrar grans desitjos de que tinguessim los dos una entrevista sense testimonis. Jo vaig oferirli la mèva humil habitació, y vá jurarme que avuy vindria de vuit á deu... pero ó jo m' enganyo, ó bè aquest ruído tant estrepitós es aygua... Efectivamente, plou en abundancia.

La nit es dolenta á tot serho y casi comenso á perdre las esperansas.

Poso llenya al foch, y mentres l' espero m' entretindré ab la lectura del meu poema favorit, *Calendau*.

Pocas ratllas tinch llegidas y sento que truncan... ¡Voy!... ¡es ella!.. 'l cor m' ho diu... y 'l cor raras vegadas s' enganya...

—¡Amelia .. ets tú!

—¿Que potser no m' esperavas?...

—¡Aixó 'm pregunta la reineta del meu cor!

—T' ho pregunto... perque sembla que 't causi estranyesa.

—No ho creguis... es la mateixa emoció... ¡pero entra!... pren asiento, aquí, á la voreta del foch... Aixís... ¡qué mullada estás! ¿qu' has vingut á péu?

—No, hi pujat al tranvía de Circunvalació... y per cert que hi prés un gran incomodo.

—¿Per quin motiu?

—Com que tenia temor de venir sola, m' hi fet acompanyar per la minyona. En sent al tranvía ha passat lo cobrador pèls dos assientos, li dono un ralet en plata, y ab mals modos m' ha dit que hi faltavan cinch céntims, y que si no 'ls tenia, ja podia baixar: llavors me 'n dono que m' havia olvidat lo monedero, y com que plovia, perque la minyona no 's mullés l' hi feta pujar á un altre tranvía per poguer entornarse'n á casa, y jo m' hi resignat á venir á péu...

—¡Quant ho sento!...

—Lo que més m' ha incomodat es que al mateix cotxe hi venian un marit y muller, han donat vuit quartos, y 'l conductor ni menos ha dit paraula: ¡Puch assegurararte que son...!

—Sí, una colla de bárbaros!

La seva parla m' enamora; li agafo la má y fortament la oprimeixo contra 'l meu pit; las sevas galtonas semblan un prat florit de rosellas; ella llenca uns suaus sospirs y jo deposito una récula de petons sobre de sos llabis coralins; ella deixa caure ab abandono 'l seu caparrò sobre mon pit; mos ulls s' enmirallan ab los seus, negres com moras. Jo estich rublert de goig y de alegría, y ella fent un fort sospir acompanyat d' aquestas paraulas, trenca l' embriagador silenci:

—¡Que bè s' está apropet de la persona que 'ns té cautivat 'l cor!...

—¡Y poder respirar tots dos lo mateix aire! ¿veritat?... ¡Pero qué tens?... Los teus ulls s' omplan de llágrimas...

—Son del mateix goig qu' experimento: ploro... al pensar que si 'ns haguessim conegut dos anys mes aviat, 'ls dos seriam felissos.

—¿Y per qué no podém serho ara?

—¿Per ventura ignoras que soch casada?

Aquestas paraulas fan entristirme. Jove qu' era, per la vil cobdicia del or, los seus pares van casarla ab un home, calavera y sense entranyas, y era tant lo seu mal comportament, que al cap de poch mesos de matrimoni, l' Amelia no va tenir altre recurs que separarse.

Quan s' aparta dels meus brassos disposada á anarse'n, un fort campanillasso la fá desistir de son propósit.

Jo no sè que fer, si obrir ó no obrir; per últim me determino, fent entrar de primer á l' Amelia dintre un quarto; corro á la porta... y se 'm presenta l' Arturo, un troneron de primera; s' assenta, y després de sentarse diu:

—¡Ola tranquil!... ¿que 's pot entrar?

—Després de trucar.

—No devias pensar ab mí... ¿eh?

—Ni que al mon fossis: no sè res y vens en busca de algún favor...

—Justa la fusta: ets l' únich que sabs llegirme 'ls pensaments.

—Explicat.

—No gasto cumpliments, aixó tú no ho ignoras, y venia... á pendre possessió d' aquesta habitacioneta de solter... per un moment.

—¿Cóm?

—Ja veurás, parlém á canas; hi fet una conquista que val totas las pelas... y li he ofert la teva habitació... per la mèva... pero no m' entretinguis que 'l temps passa... y ella es abaix.

Tot rient m' agafa y d' una empenta fa en-

trarme al mateix quarto en que hi ha l' Amelia.

Al cap de bréus moments s' obra la porta y entra la conquista. No puch dir si es alta ó baixa, si es rossa ó morena, perque no la veig; pero la seva veu no m' es desconeguda, y encén en mí una viva curiositat: per fi no puch resistir més, y surto del quarto, fent l' Amelia 'l mateix.

¡Quadro final!

Tots quatre quedém muts y assombrats. L' Amelia cau desmayada als meus brassos pronunciant lo nom d' Arturo; la seva conquista fa idem idem pronunciant 'l meu nom; y l' Arturo y jo, sense sapiguer donar compte de lo que 'ns passa, exclamém á coro:

—¡¡Arturo!!!

—¡¡Paulino!!!

¡Tot queda explicat! L' Amelia es la dona del Arturo, y la seva conquista... es la mèva Fermina.

Quedém un rato mirantnos fit á fit, y al últim me diu l' Arturo ab resignació:

—¡Noy... no t' hi encaparris! ¡¡Estavam tants á tants!!

PAULINO SISTACHS.

MÉS VERSOS.

Ab lo títol de *Emociones* un antich colaborador de l' ESQUELLA, 'l Sr. Pere Poblador Gil, que firma ab lo pseudónim de *Perico Matalassé*, ha donat á llum una bonica colecció de poesías catalanas y castellanas, en las quals hi brilla entre altras bonas condicions, la facilitat ab que sab manejar la rima.

Aquí 'n van dugas mostrars, escullidas al atzar.

A LA MÈVA SOGRA.

SONET.

Vos estimo tant, sogra, que voldria poguessen cabre dins de la butxaca, y com porto 'l llibret y la petaca per tot arréu també vos portaria.

Anyoro vostres crits; quan passa un día que no 'ls puga escoltar, creyéu que 'm raca perque, com hi ha món, per ser tant flaca vostra véu un gegant l' envejaría.

Lo títol que teniu vos fa sè odiable, segons escriuhen molts, jo no perilla que os aburreixi may, vajin al diable: á tot' hora 'ls darè rahò senzilla y es, que no naixent vos, lo més probable que esposa avuy no 'm fòs la vostra filla.

LO POETA POBRE.

No més tinch uns pantalons apadassats del detrás:

no 'm aixequéu los faldons que 'm veuriau lo pedás.

Ab lo sastre estich renyit perque no li pago may; no 'm dono per ressentit, mentres que no 'm pegui, ray.

De las deixas de tothom vesteixo de senyoret; pero temo dar lo tom per no arreplegá un bolet.

Lo meu nom es conegut entre 'ls inglesos més braus, tants cops de sabre han rebut, fills meus, que 'ls he deixat blaus.

No 'm faltan may las rahons y dich si 'm venen detrás:

—No m' aixequéu los faldons que 'm veuriau lo pedás,

UN GOS TUSSUT.

Si acás no 'us voléu trobar
en lo cas dificultós
en que 's troba aquest fulano
no feu dú 'l paraygua al gos.

Vivim en una estació intermedia en que un no sab com vestir-se: d' istiu, se costipa; d' hivern, sua. Aixís en materias teatrals: las empresas d' istiu acaban y la majoría de las d' hivern encare no comensan.

Al *Español* en Riutort y la Clemente pagan tribut al género Echegaray.—A *Novedats* l' antich actor Sr. Delgado, no massa dignament secundat, las emprén ab lo género Zorrilla, como si encare visquessem en los temps del romanticisme y dels cabells á la romana.—Al *Tivoli* 's prepara l' estreno de una obra d' espectacle titulada: *El país de la olla*.—Del *Pabelló del Retiro* s' ha retirat ja en Perelló, per questió de lloguer, segons diuhen, y 'l *Teatro Ribas*, rebatejat ab lo nom de *Teatro de Catalunya* obrirá diumenje las sèvas portas presentantse la companyia Tutau algún tant aumentada. Si tant éxit va mereixe l' any anterior á *Novedats*, calculin qué succehirá are en un teatro que 's presta molt mès que aquell al género que cultiva.

Funció de inauguració 'l diumenje á la tarde: 'l drama *Mal pare!* que ha alcanstat ja un número considerable de representacions. Los dimecres y dissaptes hi donará sas funcions l' *Associació de autors catalans*, estrenantse un drama en quatre actes del mestre en gay saber Sr. Ubach y Viñeta, titulat *La mala herba*, del qual ne tenim molts bons informes.

A *Romea* s' ha estrenat una comedieta en un acte del Sr. Feliu y Codina, titulada *Del ou al sou*. Encare que no he tingut ocasió de veurela 'm diuhen qu' está escrita ab molta discreció. Per ahir estava anunciat l' estreno de una comedia de Pitarra titulada: *L' hereuhet ó la desbancada*, de la qual procurarem ocuparnos degudament.

Al *Circo Equestre* han debutat los germans Donato, que á pesar de ser coixos, van ser extraordinariament aplaudits.

Vels'hi aquí uns coixos que saben de quin péu coixejan.

N. N. N.

RESULTATS DE LAS MODAS.

Entre 'ls polissons immensos,
y 'ls monyos exagerats,
y 'ls postissos á dotzenas,
y 'ls nassos emblanquinats,
las senyoras d' avuy dia
son molt macas, molt bufonas,
molt simpáticas... pero
ho semblan tot, menos donas.

¡¡AH!!...

Carregat de bons intents
y ab una guitarra al coll,
mès llisquent que 'l sabò moll
y ab un cigarro á las dents,
vaig venir jo l' altre nit
al davant de casa tèva
per cantarte, vida mèva,
cansóns qu' havia sentit.

Al ser davant de ta casa
m' arracono a la paret,
llenso prest lo cigarret,
m' escuro 'l coll com un ase,
me despenjo 'l guitarró
que al coll portava penjat,
y quan lo tingui afinat
vaig comensar la cansò.

Una tonada panarra,
moltas paraulas d' amor,
jays! que 'm surtían del cor
y forsa tochs de guitarra.
Y en tant anava cantant,
un gos allí aprop lladrava
y la lluna m' escoltava
detrás d' un núvol mirant;
lo vent fent petar cortinas
dels balcóns del tèu carré,

y jo anava fent mal-bè
algunas notas molt finas.
Al final de la cansò
y quan ja trist me 'n anava,
veig un bulto que 'm mirava
des de dalt del tèu balcó.
Poch te pots afigurar
los tontolls que 'm doná 'l cor,
y ubriacat per l' amor:
—Es ella; vaig exclamar.
Envers lo tèu balcó corro
donant pas á ma alegría...

.....
y en lloch de ser tú, m' aymía,
jera un gos que treya 'l morro!

SIR BYRON.

Sabadell, agost de 1886.

¡¡No 's derramará sanch!!
La veu del poble ha sigut escoltada.
Espanya en pés—ab petitas excepcions—ha de

manat clemencia en favor dels autors y cómplices dels successos ocorreguts á Madrid lo día 19 del passat setembre, y era ja impossible desairar á un poble enter, inspirat en los sentiments més humanitaris que caben dintre del cor.

Estém, donchs, d' enorabona.

En quan al govern que ha aconsellat á la Reina regent l' us de la regia prerogativa, lo felicitarém dedicantli la famosa quintilla de Ruiz de Alarcón:

La victoria el matador
abrevia; y el que ha sabido
perdonar la hace mayor,
pues mientras vive el vencido,
venciendo está el vencedor.

Al director del *Crit de la Patria*, periódich carcunda, l' altre día van agafarlo y van portarlo lligat á la presò.

Es á dir, van durlo prés en la mateixa forma en qu' ells, si governavan, nos hi durían á nosaltres.

Y dos días després van deixar-lo anar.

Qu' es lo que no farían ells si 'ns agafavan á nosaltres.

De totas maneres sentím moltíssim que 'l periodisme, siga del color que 's vulga, estiga subjecte á persecucions y mal tractes.

Dintre de poch s' utilitzarán en algunas fondas, restaurants, cafés y xocolaterías, plats ab anuncis. Com si ho vejés:

—Pórtim un biftech ab patatas.

Lo parroquiá se 'l menja fins á las escurriallas y al fondo del plat apareix lo següent anunci:

Extirpación de la tenia.

¡Quina sorpresa!

Fá no sè quantas senmanas que al presentarse al Ajuntament lo dictámen sobre la adquisició de terrenos per construir l' escorxador nou, 'l senyor Enrich vá demanar que quedés sobre la taula.

Després lo Sr. Enrich se 'n ha anat á passar un quant temps á fora, y del dictámen no se 'n ha cantat may més gall ni gallina.

Suposo que 'l Sr. Enrich á fora menjará bonas costellas.

En cambi aquí la carn la menjèm mitj corrompuda.

¿Ho sent, Sr. Enrich?

No tothom tè medis per anar á fora.

Cinctorres es un poble de la provincia de València, ahont com en tants altres, sortía 'l Rosari de l' Aurora cada diumenje al dematí.

Y va succehir que la broma va acabarse com lo rosari de l' Aurora.

—¿A garrotadas?

No senyors: quan ningú se l' esperava va presentarse un toro, y 'ls devots, camas ajudeume, deixant lo carrer sembrat de créus, pendons, banderas y rosaris.

¡Un toro!

Y pensar que un toro es lo símbol de san Lluch Evangelista.

Vaja, que 'ls devots de Cinctorres, sinó capassos d' indisposarse ab Sant Lluch, casi ho serían d' encomenars'hi .. desde la barrera.

L' altre día era conduhit al cementiri del Est lo cadáver del jove Sr. Reixach, empleat del Ajuntament.

Y al disposarse un amich íntim del difunt á donar las gracias á la numerosa concurrencia, s' hi acostá un empleat, advertintli que la Junta tenía prohibit que allí 's pronunciés ni una paraula.

Ab lo qual estém amenassats de un nou pronunciament.

Ja cal que vigili 'l general Pavía.

Las forsas pronunciadas sortiran dels cementiris, reclamant l' us de tots los drets polítichs consignats en la constitució del Estat.

¿Se 'ls concedeix lo dret de votar y se 'ls negará 'l dret de la propaganda?

¡Sí qu' estariam frescos!

Lo mèu estimat company, director de *La Campana de Gracia*, 'm suplica qu' en nom seu inviti als colaboradors de L' ESQUELLA DE LA TORRATXA, que desitjin pendre part en l' *Almanach* que com tots los anys se publicarà en lo próxim mes. Fins al dia 20 del corrent octubre tenen temps d' enviar los treballs qu' estimin convenients, ja sigan en vers, ja en prosa, satírichs ó festius, millor curtets que llarchs y sempre adequats á l' indole de aquella publicació.

Falsificar bitllets de banch ó monedas es cosa corrent.

Pero falsificar un document de un lladre reconegut es una de aquellas cosas que, com diuen los castellans, *pasan de castaño oscuro*.

Donchs aixó es lo que li ha succehit á Granada á la marquesa de Diezma, que va rebre un document firmat per Melgares, y amenassantla ab donar mort al seu marit, si no afluixava la cantitat de 600 duros.

Doná coneixement del fet á la autoritat, y resultá que la firma del famós Melgares era falsa.

Y are no faltaria sino que el verdader Melgares se presentés á reclamar contra 'l falsificador, que ab armas de tant mala lley pretén ferli la competencia.

Asseguran alguns periódichs que s' han repetit las ordres convenients perque tots los días á la una de la matinada quedin tancats los cafés, xocolaterías y altres establiments per l' istil.

Los amos dels establiments per xo no han de apurarse.

¿Manan que 's tanqui á la una? Tancan las portas.

Pero á un quart de duas, tornan á obrirlas.

Lo museo Balaguer s' ha enriqueit, segons diuen, ab lo silló de 'n Balmes.

Pero ha sortit un individuo de la familia del famós filosof vigatá, dihent que 'l silló de aquest lo posseheix ell y ningú més.

Me sembla que tractantse de un silló, no hi ha que filar tant prim. Precisament lo que valia de Balmes era 'l cap, y no se sab fins are que l' apoyés sobre cap silló.

En la iglesia dels Servitas de Madrid hi ha dos imatjes de la Verge dels Dolors, de las quals l' una es un maniquí de fusta que pot vestirse y l' altra es de talla y bastant antigua.

La imatge que pot vestir-se, va adquirir molts partidaris, principalment dones; però a l'altre van quedar-li també defensors decidits y acérrims, disposats a no transigir.

En aquestes disputas, va intervenir-hi 'l bisbe, disposant que a l'imatge que pot vestir-se se li fès lo septenari durant la Quaresma, y a l'altra pel mes de Setembre.

Y are hi ha dos confraries que 's fan la competència de una manera digna sols dels temps de l'idolatria.

De la catedral de Santiago ha desaparegut una caixa ab diners destinats al culte, uns candeleiros, una creu de plata y altres objectes per l'istil. ¿A qui no robarán, si ja no respectan ni a sant Jaume?

Cuidado que 's tracta de un Sant, que no baixa may de caball y dú sempre l'espasa desenvayada.

Queixas sobre 'l tranvia d' Horta.

Diuen que vá tant mal, que 'l dia menos pensat hi haurá una desgracia y que 'l maquinista encarregat de dirigir la locomotora es un xicot de 12 ó 13 anys.

Aixó sí, es un tranvia católich per excelencia. Figúrinse que a la estació de Horta fins hi ha una capella.

Are comprench perque 'l maquinista es un xaval. Perque al mateix temps que dirigeix la locomotora, ajuda la missa.

Y 'l dia que convingui, ja veurán com canta las absoltas, en sufragi dels passatjers que s' hi estabellin.

En una visita, un senyor molt amable dona un carmetlo al nen de la casa.

—Pepet, diu la s va mare ¿qué diu un noy bèn educat, quan li donan un dulce?

—'N vull un altre, respon en Pepet.

EPÍGRAMAS.

—He vist al pobre Ferrán
no gasta gens de color,
—Cóm pot ser, si sent pintor
tot lo dia está pintant?

S. UST.

Donya Paula entre sos plans
proposa un gran matrimoni
casant l' Agnés ab en Toni
perque es escultor de sants.
Mes com que a Agnés li digusta
acceptar semblant partit,
respon:—No vull cap marit
que fassi angelets de fusta.

V. ELL.

—Pot, deya en Pau de la Tona,
un altre sumá ó restar;
pero per multiplicar
ningú com la mèva dona.

J. DE GRACIA.

Polsant un metje a n' en Blay,
Tè molt de pols, exclamá.
Y digué en Blay:—Está clá,
com que no 'm respallo may.

S. UST.

La Jepeta de ca'n Coll
á casa en Pep s' exclamava
qu' en lo barri en que s' estava
hi feyan molt de soroll.
—Si no vols sentir xivarri
(tot seguit en Pep digué)
pots fugir de aquest carré
y anarte'n al altre barri.

MORET.

MONEDA DE LA HISTORIA.

Tres anécdotas del temps d' Enrich IV de Fransa:

Un dia aquest monarca que, com tants altres se dedicava a pentinar donzellas, va preguntar a una camarera molt hermosa:

—¿Per hont s' ha de passar per arribar al teu quarto?

La camarera, sense inmutarse, va respondre:
—Per l' iglesia.

Al mateix rey, un dia un infelís poeta va presentar-li un treball de paciencia, que tal era un acróstich en vers, que per tres ó quatre costats donava sempre 'l nom del monarca.

—¿Quin ofici tens? va preguntar lo rey a aquest últim.

Y 'l poeta va respondre:

—Fabricant de acróstichs; pero soch molt pobre.

—Se comprén, perque aquest es un ofici bèn tonto.

Enrich IV s' alabava pronunciant las següents paraulas:

—Lo dia que 'm dongui la gana, munto a caball y me 'n vaig a esmorsar a Milán, a oir missa a Roma, a dinar a Nápoli...

—Seguint aquesta marxa bèn podrà anar a vespras a Sicilia, digué l' embaixador espanyol, a las famosas vespras sicilianas que van costar la vida a tants francesos.

En Pep y la Pepa están a punt de casarse.

—Escolta Pep, ¿vols dirme una cosa?

—Tot lo que vulgas, Pepa.

—¿Que roncas a las nits?

—No, filla mèva.

—Y donchs ¿cóm ho sabs?

—¿Cóm ho sè? Molt sencillament, una nit vaig estarme despert per observarme.

En Manel es un mestre tant aficionat a alsar lo cotze, que pèl regular l' una pítima empalma ab l' altra.

Ab tal motiu deya un amich:

—Me sembla que ahir estava menos borratxo que de costum.

—¿Menos? No pot pas ser respongué la dona de 'n Manel. Alguns cops ho está més que de costum; pero menos..... may.

—¿Qué no ho sabs? ¡Ay, la mèva pobra sogra!..

CAPRITXOS.

La encisera Carolina una nena de molt ayre que avants era cotillayre y ara fá de bailarina.

Es discreta, es eleganta, prové de bona familia té talent, se diu Cecilia pero... fá de figuranta.

S' está morint .. Ja no te remey... Fins los metjes l' han deixada.
—¡Desventurat! Procura que no la deixin fins que siga bèn morta.

Dos dónas de ganxo parlan dels seus currutacos.

—¿Y qué tal se 't porta en Paco?

—Per are no me 'n puch queixar.

—¿Es un home serio al menos?

—Tant serio que per mi está tirant la fortuna per la finestra.

Carfanta

Un capellá estava menjantse un cap rostit, quan la majordona tota assorada, li diu:

—Ay senyor, are recorde que avuy es dijuni.

—¡Animal! diguè 'l mosén: aquestas cosas no 's diuhen fins després que no quedin més que 'ls ossos.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT AL ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A-ro-ma.
2. ID. 2.ª—Pa-pi-ol.
3. ENDAVINALLA.—La N.
4. CONVERSA.—Quima.
5. INTRÍNGULIS.—PALAU
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Salmerón.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Santiago.
8. GEROGLÍFICH.—Per suechs á Suecia.

Carfanta

—¿Estich bè així?—No senyó: posis més encarcerat, y la má sobre 'l costat...
—¿Així?—¡Juy! ¡Muy bien, chavò!

XARADAS.

I.

Ma cosina *Dos-primer*a
ahir ab molta *dos-quarta*
una nena va *hu-tercera*
que demá ja 's dirá Marta.
Una *tot molt quarta-doble*
de confits m' han dat per tu,
que quan vajas al teu poble
la darás á ton *hu-hu*.

FRANCISCO CABRÉ.

II.

Una *dos-prima* dedico
á la *Tot* que 'l cor *tres-prima*;
tè per títol *tres-primer*a
prima-dos-tres, en sos días.

MATA PARENT.

SINONIMIA.

—Senyor *Tot* ¿la *tot total*?
—Cá: es cosa que no fa mal.

MATA PARENT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població catalana.
- 5 9 7 8 9 8 6 2.— " " "
- 4 2 9 7 8 3 9.—Carrer de Barcelona.
- 4 7 9 5 3 9.—Població catalana.
- 1 9 5 3 9.—Nom de home.
- 5 6 7 9.—Carrer de Barcelona.
- 5 3 8.— " " "
- 1 3.— " " "
- 4.—Una lletra.

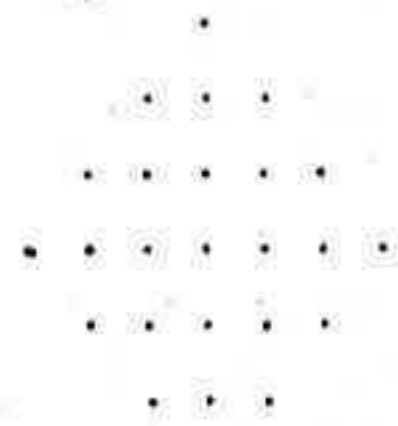
FRANCISCO CABRÉ.

INTRÍNGULIS.

Buscar un nom de una prenda de vestir que anantli trayent una lletra del darrera dongui 'ls següents resultats: en los rius y rieras; un ofici; en los barcos; un comestible y una consonant.

PIM PAM PUM.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un objecte de farmacia —Tercera: un vegetal.—Quarta: lo que hi ha en molts balcones.—Quinta: en lo cos.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

UN ESQUITX DE CÒMICH.

GEROGLÍFICH.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.